

René Balický

DĚTI MAGIE

KNIHA 2



Nepřítel trpaslíků



René Balický

DĚTI MAGIE

KNIHA 2



NEPŘÍTEL TRPASLÍKŮ

Grada Publishing

SEDMIAPŮLTÉ KRÁLOVSTVÍ



TAJUPLNÝ NÁVŠTĚVNÍK

Sotva Mikovi a Zuri začaly prázdniny, prožili báječné a napínavé dobrodružství se stopaři při sledování tajné výpravy skřetů do Země obrů. Bylo to tak dobrodružné, že jim chvílemi šlo i o život. Zažili první úspěch v Honu na korunu a také přišli k nečekanému dědictví. Nyní zase oba žili normálním prázdninovým životem čarodějnických dětí. Každé ráno vyspávali, ve dne dělali jen to, co se jim chtělo, a odpočívali po prožitých dobrodružstvích.

Osud ale tomu tak nechce a připravuje pro ně jedno překvapení za druhým. Čekají na ně noví kamarádi, ale i ti, kterým „kamaráde“ nikdy neřeknou. Zatím o tom ale nevědí a vyspávají ve svém podkrovním pokoji, jako by měli prospat celý zbytek prázdnin.

MAGPEDIE – MAGICKÁ ENCYKLOPEDIE

Jako všechny encyklopedie, i magpedie je kniha, ve které byste měli najít informace o všem na světě, co lidé objevili. Magpedie se liší v tom, že si ji v Zemi čarodějů může každý nechat vytvořit pro sebe nebo pro svoji rodinu. Jsou v ní všechny vědomosti, které jednotlivý čaroděj potřebuje k životu, a jediné v Zemi čarodějů mají pomocníky všeznátky, kteří jsou vlastně živou magpedií. Co se všeználek dozví na dobrodružných výpravách se svým čarodějem, to se doplní do čarodějovy magpedie.

Ráno byly děti samy doma. Rodiče odešli pryč kvůli nějakému novému obchůdku, v němž by mamka prý mohla prodávat to nejlepší ovoce od svých fytů. Rozespálá Zuri měla po ránu hlad. Rozhlížela se po pokoji a vzpomínala, kde vlastně včera odložila kouzelnou hůlku. Nejdříve chtěla vykouzlit něco k jídlu přímo tady v pokoji. Kdyby byla doma mamka, tak

by jí to nedovolila, jenže nyní jí to mohlo projít. Vzpomněla si, že hůlku nechala někde v obýváku. Chtě nechtě musela dolů. Hůlka byla na malém stolku poblíž krbu. Vzala ji a poškrábala se s ní ve vlasech; bylo to velmi příjemné. Pořád se nemohla rozhodnout, co vykouzlit k snídani. Zamířila do kuchyně, otevřela dvířka prosklené kredence a podívala se na krásně zdobené sklenice se surovinami ke kouzlení jídla. Každá sklenice byla opatřena obrázkovým kouzlem, které ukazovalo, pro jaké jídlo obsahuje suroviny namleté do jemného prášku. Čím byl prášek jemnější, tím chutnější a delikátnější jídlo z něho mohla šikovná kuchařka vykouzlit.

Mezitím sešel dolů také Mik. Zůstal stát opřený o zárubeň dveří a sledoval Zuri.

„Co si dáme?“ zeptal se jí.

„Já mám chuť na zapečené tousty se sýrem a šunkou – a co ty?“

„A co jsou tousty? Ty neznám.“

„Slyšela jsem o nich ve škole. Je to taková fajnová novinka. Vezmeš dva kousky chleba, mezi to dáš sýr, tenký plátek masa a trochu cibulky, rajčete nebo jiné zeleniny a pak to celé spečeš k sobě.“

„Hm, myslel jsem na něco sladkého, ale ty tousty také nejsou špatné.“

„Tak jo. Koukám, že tu máme surovin dost, a budeš čaj nebo mléko?“

„Mléko se rádo připaluje, tak raději čaj.“

„Dobře, já to teda navařím studené, abych to nepřipálila, a ty to ohřeješ.“

„Souhlas,“ řekl Mik a odešel si pro hůlku.

Zuri si vzala mističku. Pak do ní nabrala malinkou lžičkou po trošce prášku z několika sklenic a dobře promíchala. Bokem ještě připravila špetku sušené cibulky s rajčaty, dala na stůl dva talířky, džbán a dva buclaté hrníčky. Nakonec několikrát sáhla do misky a hodila vždy malou špetku směsi prášků nad talíř. Na něj pak dopadly hotové tousty. I když nebyly moc teplé, krásně voněly. Zrovna v okamžiku, kdy se Mik vrátil s hůlkou, dokouzila čaj do džbánu.

„Voní to pěkně,“ naklonil se nad talíře Mik, „teď tomu dáme tu správnou teplotu.“ Namířil hůlku na jídlo a řekl: „Teplo.“ Namířenou hůlkou pomalu přejížděl z jednoho toustu na druhý a skončil u džbánu s čajem. Najednou byla vůně čerstvého jídla ještě silnější. Zurin hlad se tentokrát ozval znova a víc. Jedním prstem sáhla na toust a pak na džbán.

„Ten čaj by ještě chtělo trochu přihrát.“

Mik si znovu představil mírný ohnivý žár a namířil hůlku na džbán. Napočítal do pěti a kouzlo ukončil.

Aniž by se domlouvali, vzali si snídani do obýváku k vizadlu. Zrovna dávali zprávy o dospěláckých věcech a to je moc nebralo. Museli počkat na jejich konec, který byl věnován hrám, soutěžím a různým oslavám. Od jejich prvního úspěšného Honu na korunu je zajímaly informace o žebříčcích nejúspěšnějších hráčů. Někdy se nejlepší hráči dělili o své zkušenosti a návody na různé vychytávky při hře. Jména v žebříčcích nejlepších hráčů jim ale zatím nic neříkala. Přece jenom měli za sebou pouze jeden Hon na korunu se sousedovic kluky. A při takových hrách moc času na představování nebylo.

Pak přišla na řadu pohádka. Bohužel, dnes byla jen jedna a ještě krátká.

„Mohli by o prázdninách dávat více pohádek, že?“ posteskl si Mik.

„No jo,“ zívla Zuri, „asi si ještě na chvíli lehnú.“

„Jdu taky. Kdyby se teď vrátila mamka, tak by nás zapráhla do uklízení, a to se mi nechce.“ Mik se rozběhl, aby byl v pokoji dříve než Zuri. Ta se okamžitě k běhu přidala, ale na schodišti se jí brášku předběhnout nepodařilo, a v posteli byla jako druhá.

„Jo, už ji slyším, jak říká, že uklízení není nikdy dost,“ napodobila Zuri mamčin hlas a zvedla ukazováček, aby slovům dodala na důrazu. Stejně jak to dělala mamka.

Peřiny byly čerstvě povlečené a krásně voněly. Zuri se do nich zavr-tala. Postel ještě nestačila vychladnout a krásně se v ní lenořilo.

Mik ležel s pohledem upřeným do stropu a přemýšlel, co dnes podniknou. Otočil se k sestře, aby se jí zeptal, co by ráda dělala, a všiml si, že usnula. Ale nespala klidně. Začala sebou házet a vydávat zvuky, jako by chtěla křičet se zavřenými ústy.

„Zuri, probuď se, Zuri,“ Mik chtěl sestru osvobodit ze špatného snu. Mluvil na ni, ale bál se jí dotknout, aby se jí ten sen ještě nezhorřil. Najednou utichla. Mik ještě více znejistěl. Vyskočil z postele a přistoupil k sestře. Uviděl, že má oči otevřené a je vzhůru.

„Co se ti zdálo, že jsi tak vyváděla?“



„Měla jsem divný sen. Byl takový živý a plný barev. Obrazy se rychle střídaly. Viděla jsem spoustu skřetů, pak trpaslíky, ale jiné, než ty v Zemi obrů. Také plné náměstí lidí, byli divně oblečení, a všude plno hromobití.“

„Těm skřetům jsme určitě dávali výprask, co?“ zkusil připomínkou trochu pozvednout náladu Mik.

„Mám strach, že to bylo právě naopak. Ale těch obrázků, co jsem viděla, bylo tolik, že se mi spojily do jediného velkého zmatku, a nevím si s ním rady.“

„No tak už na to nemysli a ono se ti to časem v hlavě nějak urovná.“

Bylo vidět, že se Zuri zklidnila. Mik se mohl vrátit do své postele. Cestou se mu honily hlavou myšlenky a začaly se mísit se vzpomínkami.

Jeho pohled bloudil po polici s trofejemi, kterou měl nad postelí. Zastavil se na zkameněném skřetímu oku.

Vzal ho do ruky. Těžká koule mu přivolala vzpomínky na hrůzu v tunelu. Zachvěl se, jak mu z toho přeběhl mráz po zádech. Rychle ji raději vrátil na své místo a sáhl po přenášecím krystalu a prastaré Heryho pečeti. Zalezl pod vyhrátou peřinu. Vzal krystal do dvou prstů a podíval se skrze něj k oknu. Obdivoval nádherné barvy, které v něm vyvolávalo ranní slunce.

Z rozjímání ho vytrhlo bouchnutí dveří někde dole v přízemí, zvuk rychlých kroků a...

„Děti, haló, kde jste?“

Oba okamžitě poznali mamčin hlas. Rychle vklouzli pod peřinu a dělali, že spí. Nemohli neslyšet, jak se kroky blíží po schodišti a směřují s určitostí k jejich pokoji.

„Dobré ráno, milánkové. Tolik hodin a vy ještě spíte? A ne-bo to na-mne hra-je-te?“ Jakmile dořekla mamka poslední slovo, sáhla rukou pod Zurinu peřinu a polechtala ji na chodidle.

„Neeeee!“ nevydržela už Zuri, vybuchla smíchem a zaprotestovala, ale jen tak naoko.

Paní Portálová koutkem oka zahlédla, jak Mik schoval hlavu pod peřinu. Věděla, že i on čeká na polechtání od maminky. Nezklamala ho. Zahrála mu lehce prsty na žebrech, tam to měl nejraděj.

„Tak, komedianti malí, přišla jsem se vás zeptat, jestli budete chtít se mnou zaskočit na nové tržiště, ale budeme tam s tatškou až do odpoledne. Jdu dolů, nabalit nějaké věci, a pak mi řeknete, jestli ano nebo ne,“ usmála se na ně a odešla dolů.

„Mami, počkej prosím,“ zavolal na ni Mik.

„Ano?“ zastavila se maminka.

„Zuri měla takový škaredý sen.“

„Ale? Co se ti zdálo, holčičko moje?“

„No, víš, mami, od té doby, co jsme spali v divočině u té tajemné věže, mám sny ještě živější.“

„Hm, tak přece. Taťka o tom něco říkal a dohodli jsme se, že počkáme nějaký čas, ať se toho dozvíme více. Ale myslím, že už teď ti mohu říct, že jsi asi tento talent zdělila po prababičce. Ano, říkám talent, není to žádná potíž, jen to ze začátku vypadá tak záhadně. Asi budeš patřit k velmi citlivým čarodějům. Takovým, kteří dokážou dopředu vycítit nebezpečí nebo uhodnout blízkou budoucnost. A možná budeš mít zvláštní barevné a skoro až živé sny. Těch se nemusíš bát, ale spíše se na ně dívej jako na pohádku ve vizadle. Pamatuj, že ve snu ještě nikdo neumřel a nikomu se nic nestalo. Takže se není čeho bát. Dokonce se dá snům přikázat, ať nejsou strašidelné. Ale to všechno chce cvičení, cvičení a zase cvičení. Když jsem byla tak malá, jako teď vy dva, honila mě ve snech zlá ježibaba.“

„Ta z té pohádky o Jeníčkovi a Mařence?“ ptal se Mik.

„Ano, přesně ta.“

„A jak to dopadlo?“ vyzvíдалa dychtivě Zuri.

„No, když to bylo poprvé, tak jsem se strachy probudila. Podruhé jsem před ní utekla a potřetí už jsem jí koštětem vyprášila záda.“

„V tom snu?“ smála se nevěřicně Zuri.

„Ano, v tom snu. Dnes, když mám nějaký těžký sen, se kousek mé mysli probere a přikáže té druhé části, že se není čeho bát, že je to jenom představa. Sen se pak změní v příběh s dobrým koncem.“

„A to fakticky jde, mami?“

„Ale ovšem. Už váš prastrýček říkával, že všechno jde. Jenom musíš najít způsob, jak to udělat.“

„Už se těším, až budu dospělá. To nebudu mít žádné problémy. Jenom si řeknu, že všechno jde, a bude po problému.“

„No, tak snadné to zase není. Mnozí dospělí se takovou jednoduchou pravdou zapomenou řídit. A problém se většinou nevyřeší hned, ale až za nějaký čas. Všudypřítomná magie ti pomůže problém vyřešit, ale ty na jeho odstranění musíš sama pracovat. Pokud si tuhle pravdu zapamatujete napořád, budete to mít potom v životě jednodušší. Takže děti, hlavy vzhůru. Váš strach se bojí vaší mysli. A když ta mu přikáže, ať zmizí, on velice rychle uteče.“

„Všimla sis, jak je dnes mamka veselá a spokojená?“ otočil se Mik k sestře.

„A tak nějak krásnější,“ souhlasila Zuri.

» Výpis z magpedie «

STAŘÍČCI (PRASTAŘÍ)

Staříčci čili prastaří jsou velmi staří mágové – muži porostlí dlouhými vlasy, vousy, mechem, lišejníky. Jen málokdy jsou to i ženy. Mají legrační slovník a často klejí. Vyskytují se různě v Zemi čarodějů. Pokoukávají, jak kolem nich ostatní „příhodují“, prožívají svůj čas a do života lidí zasahují jen zřídka. Jsou mocnými čaroději (když je někdo napadne), pamatují na svět před válkou a někteří jsou prý i v radě mudrců.

Prastrýček Mika a Zuri se možná stal jedním ze staříčků a jednoho svého přítele přemluvil, aby hlídal jeho laboratoř a čekal na ty správné dědice. A to do doby, kdy ji nějakým způsobem objeví a budou pokračovat v jeho díle.

Teprve nyní si Mik uvědomil nepříjemný tlak v dlani. Vzpomněl si na Heryho pečeť a přenášecí krystal, které si ještě před chvílí prohlížel. Nějakým způsobem se do sebe zaklínily. Snažil se je opatrně dostat od sebe.

„Co to tam kutíš?“ zeptala se Zuri.

„Ále, nějak jsem dal Heryho pečeť k přenášecímu krystalu a ony se, nevím proč, spojily. Kéž by tu prastrýc Hery byl, aby mi s tím poradil.“

Sotva to dořekl, pečeť se rozzářila a začala pulzovat podobně jako tlukot srdce.

„Ups!“ zalekl se Mik a upustil pečeť na peřinu.

V prostoru mezi dětskými postelemi se ozvalo zzzz, paf. Vzduchem proběhla světelná vlna a v pokoji se objevil staříček v nevábném oblečení. Viselo na něm několik vrstev něčeho, co připomínalo zbytky sto-
pařského pláště. Měl na sobě také spoustu listů, mechů, větviček a lišejníků. Všude najednou voněla divočina.

Překvapené děti se nemohly ani pohnout. Chtělo se jim zavolat na pomoc mamku, ale nebyly toho schopny. Staříček se v očekávání přihrbil a připravil těžkou magickou hůl k útoku. Jeho oči pod huňatým obočím se mračily a široký bambulovitý nos nasával okolní pachy. Když si prohlédl dětský pokoj s vystrašenými Zuri a Mikem, udělal nepatrný pohyb holí. Vzduchem opět proběhla světelná vlna a vstřebala se do staříkovy hole. Děti se zase mohly bez problémů hýbat.

„To vy jste volali Heryho?“ ukázal holí na Mika svírajícího přenašeč s prastrýčkovou pečeti.

„A-ano,“ vykoktal ze sebe Mik.

„Jak jste se k ní dostali, proč jste ho volali a kdo vás to naučil. Ale pravdu!“

V tom se ozval hlas mamky z přízemí: „Děti, tak co? Zůstáváte doma nebo jdete se mnou?“

„Zůstáváme doma, mami,“ odpověděla Zuri.

„Tak jo, ale ať je tu pořádek alespoň takový, jaký je teď!“ Klaply dveře a bylo ticho.

Děti zůstaly doma samy se starým a hodně divným čarodějem.

„Čekám na ta vysvětlení!“ připomněl se starobylý.

Děti mu začaly vše obsírně vyprávět, ale stařík se zamračil, mávl volnou rukou a ony zase nemohly mluvit.

„Nemám rád zbytečné řeči, mluvte stručně, jen to nejdůležitější.“ Pak zase mávl rukou a děti mohly opět mluvit.

„Když bych měl být nejstručnější, tak přenášečí krystal máme od tatky a Heryho pečeť od babičky jako dědictví. K sobě jsem je přiložil, ani nevím jak, a na prastrýce jsem pomyslel náhodou,“ vyhrkl ze sebe Mik.

„No vidíš, jak ti to krásně jde. V tom případě mi můžete říkat Staronile, Miku a Zuri.“

„Jak víte, že se tak jmenujeme?“

„Až budete tak staří jako já, tak to budete umět také.“

PRVNÍ CESTA DO KNIHOVNY

» Výpis z magpedie «

LABORATOŘE ČARODĚJŮ

Laboratoře čarodějů jsou vždy někde dobře schované místnosti. Je velice těžké se k nim dostat, mnohdy jde i o ohrožení života. U laboratořích si čarodějové zkoušejí nové pokusy nebo připravují různé lektvary a kouzla. Zkoumají v nich různé předměty a živé tvory. To, co se dozvědí v knihovně z knih, si musejí prakticky odzkoušet právě v laboratoři, aby dobře pochopili nové získané vědomosti. Musejí tam být vzorky, neboli ingredience, od všeho možného. Ty pak zkoumají různým mísením, vařením, chlazením, tavením i rozpouštěním v kyselinách a zjišťují, co nového vznikne takovými pokusy, a k čemu to bude. Také tam musejí být nějaké bezpečnostní pomůcky proti požáru, výbuchu, poleptání kyselinou, bodnutí, kousnutí, nebo dokonce sežrání něčím, co zrovna zkoumáte. Čaroděj musí dbát na to, aby se sám nestal zkoumaným objektem či pokusným králíkem. Proto jsou pro tajné laboratoře nejvhodnější staré sklepy, věže, zapomenuté hradní zříceniny nebo také podzemní jeskyně.

„Váš prastrýc Hery mne jednou požádal, abych hlídal jeho laboratoř, a až k ní osud přivede jeho následovatele, mám jim pomoci.“

„A myslíte, že bychom to mohli být my?“ zeptal se nesměle Mik.

„Hm, mám strach, že ano,“ řekl staříček, jako by uvažoval nahlas.

„Proč máte strach, bude to tak nebezpečné?“

„Se mnou to určitě nebezpečné nebude, ale vy jste příliš mladá pís-kla. S vámi budu mít velmi mnoho práce. Čekal jsem, že Heryho nástupce bude dospělejší a bude sám.“

„A jak se teda dostaneme do Heryho laboratoře, prosím?“

„Tak, jak to tady Mik už nevědomky zkoušel. Pomocí Heryho pečetě a přenášečího krystalu. Tedy poprvé. Další přenosy budou pro vás stejné jako všechny ostatní. Prostě si dobře zapamatujete to místo a přenesete se. Laboratoř si vás hned na poprvé prověří a pak už projdete ochranou vždy.“

„A kdy se tam můžeme podívat? Třeba hned teď?“

„Ho, hoo, tak to zase tak jednoduché mít nebudete. Nejdříve se musíte o Herym a jeho práci něco naučit.“

„Jak naučit? Vždyť žádná Heryho škola není,“ namítla Zuri.

„A na co máte knihovny, vy chytrolíni. Proč myslíte, že je vaši předci budují? Určitě ne proto, abyste tam chodili na svačinu. Pěkně si zajděte do knihovny a vezměte si s sebou Heryho pečetě. Až si nastudujete v knihovně všechno, co půjde, zavolejte mé jméno a já přijdu,“ řekl staříček, „ale ať jste sami, nemám náladu se s nikým jiným vybavovat!“

Staronil zmizel tak rychle, jak se objevil. Zůstala po něm jen vůně divočiny a spousta nevyřčených otázek.

„Jdeme do knihovny,“ řekly současně děti spiklenecky, zasmály se tomu a vyskočily z postelí. V očích jim plály jiskřičky dobrodružství a nedočkavost. Rychle se oblékly, vzaly si pouze hůlky do speciálních pouzder u pasu a kouzelnému zámkovi daly vzkaz pro rodiče, že šly do knihovny.

„O prázdninách a do knihovny? Tak to budou mít paní a pan Portálovi neskutečnou radost,“ neodpustil si zámek poznámku.

Přemýšlení nad tím, jestli si z nich zámek dělal legraci, nechaly děti stranou. Během chvilinky doběhly k přenosové lampě. Teleskrítci se nudili a malinkými udičkami švihali do vzduchu, jako by lovili ryby.

„Dobrý den, skřítki. Copak tady lovíte?“ usmála se Zuri.

„Vychytáváme nešťastné náhody,“ řekl jeden se zcela vážnou tváří.

„Odkdy se chytají nešťastné náhody?“ zeptal se Mik.

„Ále, to bys nepochopil,“ mávl nepřítomně volnou rukou druhý.

„To myslíš, že bezpečné a bezchybné přenosy jsou jenom tak?“

„Hm,“ odvětil Mik. Cítil, že teď nemá smysl zapřádat hovor.

„Prosili bychom přenést k nejbližší knihovně,“ dodal ještě. Stoupli si se Zuri na kruhy pod lampou a čekali.

KNIHOVNY

Knihovna je místo, kde se setkávají děti i dospělí při studiích magie a přírodních věd. Tady se navazují nová přátelství, tady se plánují nová dobrodružství a také se tady dá příjemně strávit volný čas s přáteli posloucháním všeznáků, kteří vyprávějí o historii nebo dalekých zemích.

Donedávna ale byly knihovny pouze vymožeností králů. Oni moc dobře věděli, jakou moc nad nevzdělaným lidem jim vědomosti dávají. Díky těmto vědomostem udržovali prostý lid v celém Sedmiapůltém království ve strachu a poslušnosti. Strašili obyvatele za pomoci kněžích hrozbou bohů, kteří v těchto zemích neměli žádnou moc.

Časem někteří poctiví kněží s čaroději začali přepisovat a kouzly množit knihy. Prostí lidé, kteří se učili číst, začali více přemýšlet a zjistili, že není správné, aby celé dny pracovali pro pány a přitom žili v chudobě. Protože nikde jinde v přírodě to tak nefunguje. A přírodu stvořil ten nejmoudřejší z moudrých mágů. To byl také jeden z důvodů, proč byl čarodějný lid, který rozšiřoval knihy po celé zemi, vyhnán z celého Sedmiapůltého království. A proto je nyní v Zemi čarodějů tolik magických knihoven. Aby děti i dospělí četli, učili se a nenechali se již nikdy zotročit.

Ani nepostřehli, který ze skřítků je přenesl. Sotva mrkli okem, stáli pod jinou lampou před knihovnou. Nad vchodem visela veliká cedule a na ní ledabytým kouzlem, které již začalo oprýskávat, bylo napsáno: KNIHOVNA U OBJEVENÉ SAMOTY. Když přišli blíže, zjistili, že jsou tak nějak oprýskané také klika, dveře, schody, no prostě všechno, a že to asi bude starobylostí celé budovy, a ne špatnými staviteli. To jejich dychtivost po poznání ještě zvýšilo.

Když vstoupili dovnitř, dveře se s unaveným skřípěním zavřely a uvedly je do ticha. První, čeho si všimli, byly vůně. Nádherně to tam vonělo starým dřevem, pergamenem i novějším papírem. Do těch starobyklých vůní se ale přimísilo něco naprosto současného, něco, co velmi dobře znali.

Rychle vyšli po několika dalších schodech, otevřeli další dveře a spatřili... Krásu. Stáli na okraji velké odpočívárny plné houpacích křesel, roztodivných stolů a stolečků s lampičkami různých tvarů. V některých tiše sedělo pár dospělých. V tom tichu a nehybnosti ale nebylo znát, jestli čtou knihu nebo jestli u ní usnuli.

» Výpis z magpedie «

UŠEZNÁLCI

Ušeználcí jsou velmi užiteční pomocníci, ba dokonce jedni z nejdůležitějších. Získávají vědomosti v knihovnách i ve venkovním světě. Zkoumají všechny naprosto neznámé věci a jen málokdy, opravdu málokdy jim v tom dokáže někdo nebo něco zabránit. Naopak, je povinností každého čaroděje pomoci svému ušeználkovi v nouzi. Například, když se chytí do magické pasti jen proto, že pro svého majitele a hlavně přítele něco nového zkoumá.

Děti i dospělí v Zemi čarodějů, kteří nemohou docházet kvůli učení za mistrem svého řemesla, využívají ušeználků jako své přenosné domácí učitele. Nejdříve ale s nimi zajdou do knihovny nebo je nechají spojit se s ušeználkem mistra, od kterého chtějí vědomosti získat. Ušeználcí jsou skvělí učitelé. Umějí vše vysvětlit báječným způsobem. Při zkoušení se nedají nijak podvést, ale ke svému žákovi jsou shovívaví. Jde jim především o to, aby jejich žák v sobě pěstoval pevnou vůli. Aby stále na sobě pracoval a stal se z něho moudrý člověk.